

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΣΠΑΣΕ ΤΟΝ ΠΑΓΟ

HANNAH GRACE

Ζήσε το όνειρο

Playlist

ART TYLA	2:29
DAYDREAMIN' ARIANA GRANDE	3:31
HOSTAGE BILLIE EILISH	3:49
LET ME GO GIVĒON	2:57
WHAT MAKES YOU BEAUTIFUL ONE DIRECTION	3:20
END OF AN ERA DUA LIPA	3:16
MARJORIE TAYLOR SWIFT	4:18
VALENTINE LAUFÉY	2:49
NEVER KNOCK KEVIN GARRETT	4:36
WE CAN'T BE FRIENDS (WAIT FOR YOUR LOVE) ARIANA GRANDE	3:49
GIRL I'VE ALWAYS BEEN OLIVIA RODRIGO	2:01
DON'T BRYSON TILLER	3:18
WANNABE SPICE GIRLS	2:53
KARMA TAYLOR SWIFT	3:25
LITTLE THOUGHTS PRIYANA	1:12
I MISS YOU BEYONCÉ	2:59
HOW DOES IT MAKE YOU FEEL VICTORIA MONÉT	3:36
TEENAGE DREAM KATY PERRY	3:48
POV ARIANA GRANDE	3:22
DANDELIONS RUTH B.	3:54

*«Μα ένα βιβλίο είναι μονάχα το πορτρέτο
της καρδιάς – κάθε σελίδα κι ένας παλμός».*
–Έμιλι Ντίκινσον

Ένα γράμμα από τη συγγραφέα

Αγαπημένοι μου αναγνώστες και αναγνώστριες,

Ξέρω ότι ανυπομονείτε να ξεκινήσετε, όμως θέλω να προετοιμάσω το έδαφος προτού βουτήξετε στην ιστορία του Χένρι και της Χάλι. Είπα ότι αυτό θα ήταν ένα «σύντομο σημείωμα», όμως, καθώς κάθομαι εδώ και σκέφτομαι τι θέλω να πω, ξέρω ότι δεν πρόκειται να είναι, οπότε κρατήστε γερά.

Απ' όταν εξέδωσα το *Σπάσε τον πάγο*, έχω λάβει άπειρα μηνύματα που με ρωτάνε αν ο Χένρι θα λάβει κάποια διάγνωση που να εξηγεί τα χαρακτηριστικά εκείνα που προσωπικά πάντοτε αποκαλούσα «νευροαποκλίνοντα». Η σύντομη απάντηση είναι «όχι, δεν θα λάβει».

Κάποιοι από εσάς μπορεί να σκεφτούν «εντάξει. Ωραία. Θα μπορούσα να είχα διαβάσει το βιβλίο για να το ανακαλύψω...» Όμως ξέρω ότι πολλοί από εσάς αισθάνεστε πως ο Χένρι σάς αντιπροσωπεύει ή μπορεί να βρίσκεστε σε κάποιο δικό σας ταξίδι και μπορεί να είναι σημαντικό για εσάς να το γνωρίζετε αυτό εκ των προτέρων.

Πάντα έλεγα ότι ποτέ δεν θα γράψω μια ιστορία διάγνωσης, οπότε τα νέα δεν θα εκπλήξουν όσους από εσάς με παρακολουθείτε καιρό. Υπάρχουν πολλοί λόγοι. Όμως, πέρα απ' τα εμπόδια που ο Χένρι μπορεί να αντιμετωπίσει στο σύστημα υγείας, ο βασικός λόγος είναι ότι πολλοί άνθρωποι

ζουν γεμάτες ζώες κάθε μέρα χωρίς κάποια εξήγηση για το γιατί νιώθουν διαφορετικοί.

Η έλλειψη μιας ιατρικής διάγνωσης δεν κάνει κανέναν –ούτε τα θέλω ή τις ανάγκες του– λιγότερο σημαντικά.

Ο Χένρι και οι πράξεις του βασιζόνταν πάντα στις δικές μου· και μου πήρε σχεδόν τριάντα χρόνια να λάβω διάγνωση ΔΕΠΥ και αυτισμού, κάτι που δεν είχα όταν ξεκίνησα να γράφω τον Χένρι. Όταν ήμουν είκοσι, όπως ο Χένρι, αισθανόμουν αγανακτισμένη κι εκνευρισμένη επειδή ένιωθα ότι το μυαλό μου αρνούνταν να δουλέψει σωστά και ασφυκτιούσα. Ωστόσο ουδέποτε κανείς σκέφτηκε ότι μπορεί να ήταν κάτι περισσότερο απ' το άγχος και την κατάθλιψη με τα οποία διαγνώστηκα.

Έχω υπάρξει ειλικρινής ότι δυσκολεύτηκα να γράψω αυτό το βιβλίο. Ήθελα να το κάνω σωστά για εσάς και, κυρίως, ήθελα να το κάνω σωστά για τον Χένρι.

Βάζω ένα κομμάτι του εαυτού μου σε κάθε χαρακτήρα που δημιουργώ: Το άγχος της Αναστάζια, η αυτοθυσία του Νέιτ, η ανάγκη της Ορόρα να τη θέλουν, η μοναχικότητα της Χάλι και τα εσωτερικά σημάδια που φέρει ο Ρας εξαιτίας του εθισμού του πατέρα του στον τζόγο. Έχω περάσει πολύ καιρό ανησυχώντας αν ο κόσμος θα καταλάβει τον Χένρι με τα κομμάτια του –τα κομμάτια μου– που δεν λειτουργούν πάντα ή χρειάζονται λίγη μοναξιά. Το κομμάτι μου που εξουθενώνεται καθρεπτίζοντας τους πάντες γύρω μου, απορροφώντας σαν σφουγγάρι τα χαρακτηριστικά τους. Το κομμάτι μου που προσαθεί τόσο σκληρά και πάλι αποτυγχάνει παταγωδώς.

Παραδόξως, η πίεση που ασκώ στον εαυτό μου για να μην απογοητεύσω όλους εσάς είναι το χαρακτηριστικό που μοιράζομαι εντονότερα με τον Χένρι.

Πιστεύω ότι ο Χένρι είναι ο χαρακτήρας που έχει αλλάξει περισσότερο απ' όταν τον δημιούργησα, όμως αυτό είναι γιατί

ΖΗΣΕ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

έχω αλλάξει κι εγώ τρομερά απ' όταν σάς έδωσα τον Νέιτ και τη Στάσι.

Ελπίζω διαβάζοντας αυτή την ιστορία να δείτε έναν άντρα που *αγαπάει* τους ανθρώπους γύρω του και, στις πιθανές διενέξεις, να έχετε πάντοτε κατά νου ότι δεν σκέφτονται όλοι με τον ίδιο τρόπο.

Ελπίζω ειλικρινά το βιβλίο αυτό να άξιζε την αναμονή.

Βολευτείτε, είναι μεγαλούτσικο.

Με όλη μου την αγάπη,
Hannah

Κεφάλαιο 1

ΧΑΛΙ

«ΝΟΜΙΖΩ ΟΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΧΩΡΙΣΟΥΜΕ, ΧΑΛΙ».

Η σοβαρή έκφραση του Γουίλ δείχνει γελοία στο φόντο της κουζίνας μου. Κόντρα στα φρουφρού και τα φλοράλ που κάποτε διάλεξε η γιαγιά μου και που εγώ, μια ζωή υπερβολικά συναισθηματική και νοσταλγός, δεν αντικατέστησα ποτέ. Με φόντο τα λεμονί ντουλάπια, ένα αυτοσχέδιο πρότζεκτ που έφερε σε πέρας μόνη της αφότου έμαθε να φτιάχνει ντράι Μαρτίνι με την κυρία Άστορ από δίπλα. Με φόντο την Τζόι, τη γάτα ράγκντολ που αγόρασε η γιαγιά για να γιορτάσει τη μετακόμισή μου, που κοιμάται στο πάσο του πρωινού περικυκλωμένη από χειροποίητα πλεκτά ψαράκια. Με φόντο τη μωδιά της δεύτερης παρτίδας κρουασάν, γιατί πάντα καταστρέφω την πρώτη.

Είναι όλα υπερβολικά οικεία. Υπερβολικά ασόβαρα. Υπερβολικά φυσιολογικά για να αιτιολογήσουν την ακαμψία του.

Τα μάτια του παρακολουθούν την κάθε μου κίνηση καθώς αφαιρώ την ποδιά που μου αγόρασε για τα γενέθλιά μου, λες και περιμένει να ξεσπάσω. Το σφίξιμο στο σαγόι του εντείνει τις απότομες γωνίες του προσώπου του και δεν θυμίζει σε τίποτα τον χαλαρό τύπο με τον οποίο έβγαινα τον περασμένο χρόνο, πόσο μάλλον τον από δέκα χρόνια φίλο μου. Όχι, αυτός ο Γουίλ είναι ειλικρινά στην τσίτα.

Κρεμώντας την ποδιά μου στον γάντζο πλάι στον φούρνο, τραβάω ένα σκαμνί προς το μέρος μου για να καθίσω απένα-

ντί του στο πάσο του πρωινού. Όταν στηρίζω το πρόσωπό μου στην παλάμη μου, δεν είμαι σίγουρη αν τον μιμούμαι σκοπίμως ή αν είναι αποτέλεσμα της μακροχρόνιας γνωριμίας μας.

Τεντώνεται πάνω απ' το πάσο και πιάνει το χέρι μου, σφίγγοντάς το δυνατά, δίνοντάς μου κουράγιο. «Πες κάτι, Χαλς. Θέλω να μείνουμε φίλοι».

Πρέπει να πω κάτι. Ότι στερούμαι σε εμπειρία το αναπληρώνω σε κοινή λογική, οπότε είμαι αρκετά σίγουρη ότι οι χωρισμοί είναι διαλογικοί. Σφίγγω το χέρι του κι εγώ ώστε τουλάχιστον να φαίνεται ότι αλληλεπιδρώ μαζί του. «Εντάξει».

Δεν φανταζόμουν έτσι τον πρώτο μου χωρισμό. Ποτέ δεν περίμενα ότι δεν θα ένιωθα... Τίποτα; Πίστευα ότι θα αισθανόμουν κυριολεκτικά την καρδιά μου να ραγίζει στο στήθος μου. Ότι τα πουλιά θα σταματούσαν να κελαηδούν και οι ουρανοί θα σκοτεινίαζαν· κι ενώ υπάρχει το κενό που κάποτε φανταζόμουν, με κάποιο τρόπο δεν είναι το ίδιο. Δεν είμαι απολύτως σίγουρη αν είναι φυσιολογικό να φαντάζεσαι το πρώτο σου μαράζι, μα πίστευα ότι το δικό μου θα ήταν τουλάχιστον μια στάλα ενδιαφέρον. Όμως, δυστυχώς, σε απόλυτη συνέπεια με το σύνολο της ερωτικής μου ζωής, είναι ανιαρό. Τίποτα δεν θρυμματίζεται και ο ουρανός είναι το ίδιο μπλε όπως πάντα εδώ στο Λος Άντζελες.

«Δεν χρειάζεται να συγκρατείσαι, Χαλς. Μπορείς να είσαι ειλικρινής με το πώς νιώθεις».

Η ενθάρρυνσή του να μιλήσω για τα συναισθήματά μου σχεδόν κάνει την όλη υπόθεση ακόμα χειρότερη. Τραβώντας το χέρι μου απ' το δικό του, πέζω τις παλάμες μου στους μηρούς μου και υπολογίζω τον καλύτερο δυνατό τρόπο να διαχειριστώ την κατάσταση. «Δεν συγκρατούμαι. Έχεις δίκιο· δεν νομίζω ότι είμαστε προορισμένοι να είμαστε κάτι περισσότερο από φίλοι».

Βλεφαρίζει δυο φορές, έντονα. «Συμφωνείς; Δεν ταραχτηκες;»

Έχω την αίσθηση ότι ο Γουίλ θέλει να ταραχτώ και δεν μπορώ να πω ότι τον κατηγορώ. Θα χαιρόμουν αν θύμωνα γιατί τότε τουλάχιστον θα μπορούσα να πιστέψω ότι είμαι ικανή να ερωτευτώ.

Γιατί ήθελα πολύ, πάρα πολύ, να τον ερωτευτώ.

Δεν είμαι άτομο που δυσκολεύεται με τις λέξεις, μα αυτή τη στιγμή δεν θα το καταλαβαίνατε αυτό για εμένα. Δεν έχω καμία επιθυμία να πληγώσω τον Γουίλ, και γι' αυτό είναι τόσο δύσκολο να βρω τις σωστές κουβέντες. Ειλικρινά αρχίζω να μετανιώνω που δεν προσποιήθηκα κάποια συναισθηματική έκρηξη.

«Δεν είναι ότι δεν ταραχτήκα· απλώς δεν νομίζω ότι πρέπει να τραβάμε τα πράγματα απ' τα μαλλιά αν δεν λειτουργούν. Σ' αγαπάω, Γουίλ. Δεν θέλω να διακινδυνεύσουμε τη φιλία μας προσπαθώντας να είμαστε μαζί». *Περισσότερο απ' ό,τι την έχουμε ήδη διακινδυνεύσει*, σκέφτομαι μα δεν το λέω.

«Μα δεν είσαι καν ερωτευμένη μαζί μου» προσθέτει, η πικρία ευδιάκριτη στον τόνο του. «Έτσι δεν είναι;»

Αν μπορούσα να με κλοτησω, θα το έκανα. «Τι σημασία έχει αυτό την ώρα που με χωρίζεις;»

Αντ' αυτού, είναι λες και κλότσησα εκείνον. «Έχει σημασία για μένα. Το να λες ότι με αγαπάς και το να είσαι ερωτευμένη μαζί μου είναι δυο τελείως διαφορετικά πράγματα. Αλλά δεν είσαι, έτσι δεν είναι; Ποτέ δεν ήσουν και γι' αυτό είσαι χαρούμενη».

Αδυνατώ να πιστέψω ότι νομίζει πως είμαι χαρούμενη. Δεν με ξέρει καθόλου;

Για όλους, πέρα από εμάς τους ίδιους, ήταν γραφτό ο Γουίλ Έλινγκτον κι εγώ να είμαστε μαζί.

Όταν οι γονείς μου χώρισαν και η μαμά μου παντρεύτηκε τον πατριό μου, τον Πολ, μετακομίσαμε απ' τη Νέα Υόρκη στην Αριζόνα για τη δουλειά του Πολ. Οι Έλινγκτον ζούσαν

στο δίπλα σπίτι και οι γονείς μας σύντομα έγιναν κολλητοί. Έχω χάσει το μέτρημα πόσες γιορτές και διακοπές έχουν περάσει μαζί οι οικογένειές μας την περασμένη δεκαετία, που σημαίνει ότι ο Γουίλ κι εγώ δεν είχαμε άλλη επιλογή απ' το να περνάμε χρόνο μαζί.

Μολαταύτα, δεν υπήρχε ποτέ ένταση ανάμεσά μας. Δεν υπήρχαν φήμες, παρατεταμένα αγγίγματα ή κρυφές στιγμές. Απλώς η Χάλι και ο Γουίλ, δυο γείτονες και καλοί φίλοι.

Επιβιώσαμε μαζί στο λύκειο και τον είδα να βγαίνει με όλες στην τάξη μας χωρίς κάποια στιγμή του σπιλ «ανήκουμε μαζί» στον ορίζοντα. Ύστερα, πριν έναν χρόνο, όταν είχαμε γυρίσει κι οι δύο σπίτι απ' το πανεπιστήμιο για τις διακοπές, ο Γουίλ με προσκάλεσε να είμαι η συνοδός του σε έναν γάμο. Είμαι αρκετά σίγουρη πως δεν ήμουν η πρώτη του επιλογή, όμως η πρόσκληση ήρθε με τη μορφή πίεσης απ' τους γονείς του.

Πάντα παραδοσιακοί, δεν πίστευαν ότι ήταν υγιές για μια γυναίκα να περνάει το καλοκαίρι της διαβάζοντας και γράφοντας, γιατί «δεν θα έβρισκα ποτέ κάποιο αγόρι σκυμμένη πάνω από ένα βιβλίο». Ακόμα κι όταν η εφηβη αδερφή μου, η Τζίτζι, τους είπε ότι κάλεσε ο προηγούμενος αιώνας και ζητούσε πίσω τη νοοτροπία του, εκείνοι επέμειναν να δεχτώ την πρόσκληση.

Ήμασταν στον γάμο και είχαμε τσακίσει ένα μπουκάλι κρασί που κλέψαμε από ένα απ' τα τραπέζια, όταν φιληθήκαμε πυροδοτώντας όλον αυτόν τον χαμό.

Στην αρχή ήταν συναρπαστικό και, εκείνες τις δύο βδομάδες προτού επιστρέψουμε στο πανεπιστήμιο, αντίκρισα τη σχέση μας με έναν εντελώς νέο τρόπο. Ο Γουίλ ήταν ανέκαθεν δημοφιλής και, όσο κι αν σιχαίνομαι να το παραδεχτώ τώρα, ένιωθα ξεχωριστή που ήθελε να είναι μαζί μου.

Ήταν αρχηγός της ομάδας χόκεϊ του λυκείου μας, ένα μελλοντικό αστέρι του NHL σύμφωνα με τους γνώστες του

αντικειμένου. Ήταν πάντοτε όμορφος και χαρισματικός· μπορούσε να ξεγλιστρήσει από κάθε λογής κατάσταση με το γοητευτικό του χαμόγελο. Το πανεπιστήμιο είχε μονάχα αυξήσει την αυτοπεποίθησή του και, στις επισκέψεις μου στη διάρκεια του πρώτου έτους, είχα συνειδητοποιήσει πως ήταν κι εκεί εξίσου αρεστός.

Συνεπώς, λαμβάνοντας όλα αυτά υπόψη, γιατί να μη θέλω να γίνω η κοπέλα του; Ήταν ο μόνος μου φίλος. Έβγαζε νόημα, σωστά;

Εγώ δεν ήμουν αρχηγός πουθενά, χωρίς καμία ανάγκη να ξεγλιστρήσω από κανενός είδους κατάσταση γιατί δεν έκανα τίποτα ενδιαφέρον. Όταν ο κόσμος μιλάει για εμένα δεν χρησιμοποιεί κάποια μεγάλη λίστα με επαινετικά επίθετα. Οπότε, ναι, ήμουν κάπως κολακευμένη.

Οι γονείς μας φυσικά εκστασιάστηκαν. Τα όνειρά τους για έναν γάμο και κοινά εγγόνια έμοιαζαν πιο κοντά από ποτέ και δεν είχε σημασία που εγώ θα ήμουν στο Μέιπλ Χιλς κι εκείνος θα ήταν στο Σαν Ντιέγκο. Είναι μονάχα δύο ώρες μακριά και ήταν σίγουροι ότι όλα θα ήταν απολύτως εντάξει γιατί θα μπορούσα να προσαρμόσω το πρόγραμμά μου με βάση τις αθλητικές υποχρεώσεις του Γουίλ.

Κανένα. Απολύτως. Πρόβλημα.

Η αυτοπεποίθησή τους μου έδινε αυτοπεποίθηση, κάτι που λαχταρούσα απεγνωσμένα αφού η αρχική έξαψη υποχώρησε την πρώτη φορά που ο Γουίλ μού ζήτησε να κάνουμε σεξ. Του είπα ότι δεν ήμουν έτοιμη κι εκείνος είπε ότι ένιωθα ανασφάλεια επειδή εκείνος είχε κάνει σεξ με τόσα κορίτσια και ότι δεν έπρεπε να ανησυχώ. Εγώ, με μια τρομοκρατημένη γκριμάτσα και την εντονότερη παρόρμηση να ρίξω πίσω μου μαύρη πέτρα, του είπα ότι δεν με απασχολούσε με ποιες είχε υπάρξει στο παρελθόν και ότι η σεξουαλική του ζωή δεν είχε καμία σχέση με το αν θα κάναμε το συγκεκριμένο βήμα ή όχι.

Είναι ο άντρας των ονείρων της...

Γνωστός για την αναβλητικότητα του, ο Χένρι Τέρνερ ήξερε ανέκαθεν ότι η τρίτη του χρονιά στο πανεπιστήμιο δεν θα ήταν εύκολη. Αυτό πριν καν γίνει αρχηγός της ομάδας χόκεϊ επί πάγου και βρεθεί να παρακολουθεί το δύσκολο μάθημα ενός καθηγητή που δεν συμπαθεί. Ευτυχώς, γνωρίζει μια συμφοιτήριά του, τη Χάλι, και οι δυο τους γίνονται αμέσως φίλοι.

Η ακαδημαϊκή ζωή δεν δυσκόλεψε ποτέ την εσωστρεφή Χάλι· θέλοντας πάντα να ευχαριστεί τους πάντες και αναλαμβάνοντας περισσότερα απ' όσα μπορεί να διαχειριστεί, προσφέρεται να βοηθήσει τον Χένρι να περάσει το μάθημά του. Σε αντάλλαγμα, αυτός θα τη βοηθήσει να κάνει τη φοιτητική της ζωή λίγο πιο ενδιαφέρουσα – αυτό δηλαδή που χρειάζεται μια επίδοξη συγγραφέας...

Η αποτυχία δεν είναι επιλογή για κανέναν τους,
αλλά αυτό δεν σημαίνει πως δεν υπάρχουν περιθώρια
για περισπασμούς...